

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Ifølge lovforslaget bemyndiges justitsministeren til administrativt at give køretøjsejere mulighed for mod betaling af vælge, hvad der skal stå på deres køretøjs nummerplader.

Fremskridtspartiet fremsatte i folketingsåret 1988–89 et lovforslag om ønskenummerplader, L 195, se Folketingstidende 1988–89, forhandlingerne sp. 5877 og 8207 samt Tillæg A sp. 4587 og Tillæg B sp. 1103, og lovforslaget blev siden medtaget i justitsministerens færdselslovforslag fra folketingsåret 1989–90 (lovforslag nr. L 148 § 1, nr. 9). Denne del af lovforslaget blev imidlertid trukket tilbage, for at Justitsministeriet, bl.a. efter tilkendegivelser fra Fremskridtspartiet, kunne få tid til at undersøge, hvorvidt ønskenummerplader hensigtsmæssigt vil kunne sælges på auktion. Se Folketingstidende 1989–90, forhandlingerne sp. 4770 og 5147. Lovforslaget er en uændret genfremsættelse af L 58 fra 1. samling. Se Folketingstidende 1990–91 (1. samling), forhandlingerne sp. 1360 og 1786 og tillæg A sp. 1761.

Ønskenummerpladeordninger kendes fra lande som Sverige og England, hvor ideen har været en succes, som har indbragt betydelige beløb til statskassen.

Hensigten med lovforslaget er at skaffe staten en tiltrængt ekstraindtægt og samtidig give bilejerne mulighed for at sætte et personligt præg på deres køretøjer.

Det er en forudsætning for lovforslaget, at salg af ønskenummerplader kan forventes at ville give et betragteligt overskud.

Efter lovforslaget skal de nærmere regler om ordningen fastsættes administrativt, ligesom det er tilfældet med den eksisterende nummerpladeordning. Det kan nævnes, at det utvivlsomt vil være nødvendigt at fastsætte visse begrænsninger med hensyn til, hvilke kombinationer der kan vælges, og retten til en bestemt kombination bør formentlig tidsbegrænses. Til gengæld bør ejeren kunne overføre nummerpladen, hvis han udskifter sit køretøj. Det foreslås, at det overlades til justitsministeren at fastsætte prisen for ønskenummerplader. Prisen bør kunne tilpasses efterspørgslen, men bør dog være så høj, at der sikres et betydeligt overskud – formentlig ca. 8.000 kr. pr. sæt.

Det foreslås endvidere, at ønskenummerpladerne skal kunne sælges på auktion. Det er tanken, at denne mulighed skal benyttes, hvis det skønnes, at der på den måde kan opnås en højere pris. Justitsministeren vil i den forbindelse kunne holde bestemte kombinationer tilbage med henblik på auktion, selv om der foreligger anmodninger om disse. Salg af særligt populære kombinationer på auktion vil formentlig kunne blive et tilløbsstykke.

Det foreslås endelig, at justitsministeren skal kunne overlade den endelige administrative afgørelse i konkrete sager om ønskenummerplader til Rigspolitichefen, som skal administrere ordningen som led i sin daglige varetagelse af den almindelige nummerpladeordning. Der vil være tale om rutineprægede afgørelser. Ifølge forslaget kan justitsministeren (eller den, der bemyndiges dertil) afholde auktioner. Herved fraviges den almindelige regel i auktionslederloven, hvorefter frivillige, offentlige auktioner skal afholdes af beskikkede auktionsledere. Det vil formentlig være mest hensigtsmæssigt, at Rigspolitichefen som led i den daglige administration også står for bortauktioneringen af ønskenummerplader.

Som nævnt forventer forslagsstillerne, at ordningen vil indbringe et betydeligt overskud, men det siger sig selv, at Rigspolitichefen skal have dækning for de merudgifter, som en ønskenummerpladeordning vil medføre. Overskuddet bør kunne danne grundlag for en forøgelse af Justitsministeriets budget til færdselssikkerhedsfremmende formål.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Den foreslåede bestemmelse indeholder en bemyndigelse for justitsministeren til at etablere en ønskenummerpladeordning. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Bestemmelsen indeholder ikrafttrædelsesreglen. Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 1991.